

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Mikroregion Litavka, dobrovolný svazek obcí Zdice a Chodouň**, se sídlem Husova 2, Zdice, zast. Mgr. Martinem Pujmanem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 7. 10. 2015, čj. ÚOHS-R451/2014/VZ-32116/2015/322/LKo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2018, čj. 29 Af 118/2015-493,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce jako zadavatel zahájil dne 27. 4. 2011 řízení podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k veřejné zakázce „*Kanalizační v aglomeraci Zdice - Chodouň*“, zadávané jako zakázka v užším zadávacím řízení. V oznámení zadavatel stanovil počet deseti zájemců, kteří budou vyzváni k podání nabídek, a sdělil, že výběr proběhne náhodným výběrem (losem) za účasti notáře.

[2] Dne 21. 6. 2011 byl počet zájemců omezen formou losování, a to prostřednictvím elektronického zařízení. Losování se účastnila notářka JUDr. Dana Skružná, která o průběhu losování vyhotovila notářský zápis. Žalobci zaslalo žádost o účast v užším řízení o veřejnou zakázku 28 zájemců, kteří byli zařazeni do výběru, jelikož splnili kvalifikační předpoklady. Protokol o výsledku losování ze dne 18. 1. 2011 obsahoval 10 vylosovaných zájemců,

kteří následně žalobce vyzval k podání nabídky. Dne 12. 12. 2011 uzavřel žalobce (zadavatel) s vybraným zájemcem smlouvu na veřejnou zakázku.

[3] Dne 11. 12. 2014 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým žalobce shledal vinným ze spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť žalobce při zadávání veřejné zakázky v užším řízení porušil § 61 odst. 4 tohoto zákona a zásadu transparentnosti v § 6 téhož zákona. Důvodem bylo, že žalobce před zahájením losování neumožnil na žádost zástupce jednoho ze zájemců (Petr Březina – APB Plzeň), aby zájemcům byla přidělena nová pořadová čísla. Způsob omezení počtu zájemců za použití elektronického losovacího zařízení přitom neumožňoval z povahy věci účinnou kontrolu samotného procesu losování na místě samém, což zapříčinilo pochybnosti o řádném průběhu losování, včetně pochybností o zachování transparentnosti losování (daný postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky), a zadavatel již uzavřel smlouvu s vybraným zájemcem. Za spáchání správního deliktu žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 400 000 Kč.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného rozklad k předsedovi žalovaného, který ho rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl a potvrdil závěry žalovaného.

[5] Žalobce proti rozhodnutí předsedy žalovaného podal žalobu, kterou krajský soud zamítl.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou a značně obsáhlou kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel se neshoduje s právním posouzením věci krajským soudem. Tvrdí, že v průběhu zadávacího řízení postupoval transparentně; umožnil účastníkům kontrolu losovacího zařízení před zahájením losování; nechal provést kontrolu zařízení u Elektrotechnického zkušebního ústavu; odůvodnil nemožnost přečíslovat pořadová čísla. Stěžovatel se domnívá, že v posuzované věci hraje roli jeho legitimní očekávání založené na údajné neporušené, ustálené a dlouhodobé správní praxi žalovaného v obdobných případech. Krajský soud chybně posoudil i stěžovatelem tvrzený nesprávný úřední postup žalovaného spočívající mimo jiné v neprovedení ústního jednání a pochybení při zahájení řízení jako takového.

[7] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] NSS předně zdůrazňuje, že ačkoli je kasační stížnost značně podrobná, přesto jen převážně opakuje žalobní body a nebere dostatečně v úvahu argumentaci krajského soudu, proti jehož rozsudku směřuje. Vzhledem k tomu není zcela účelné obsáhle přesvědčovat stěžovatele o mylnosti jeho závěrů. NSS se proto omezil na stručnější konstatování právních závěrů, které se shodují s názory krajského soudu. Přitom se NSS zaměřil zejména na ty kasační námítky, v nichž stěžovatel přehlíží či si nesprávně vykládá důvody vyložené krajským soudem. Je rovněž vhodné zdůraznit, že spornými právními otázkami se NSS již opakovaně zabýval

pokračování

a není důvod se ani v této věci odchýlit od dřívější judikatury (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018, čj. 10 As 81/2018-97).

III. A. Porušení zásady transparentnosti zadávacího řízení

[11] Stěžovatel je přesvědčen, že neporušil zásadu transparentnosti, pokud za daných podmínek neumožnil přečíslování jednotlivých zájemců. Velmi podobným případem se NSS zabýval v rozsudku ze dne 6. 11. 2013, čj. 1 Afs 64/2013-49, v němž rovněž posuzoval otázku, zda stěžovatel naplnil zákonem kladené požadavky s ohledem na § 61 odst. 4 a § 6 zákona o veřejných zakázkách. Dle závěrů ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2013 by změna čísel zájemců na jejich žádost bezprostředně před zahájením losování umožnila zájemcům faktickou kontrolu losovacího postupu. Vzhledem k technické povaze losovacího zařízení totiž jiná kontrola ze strany zájemců bezprostředně před zahájením losování nebyla materiálně možná. Pokud zadavatel neumožní v takovéto situaci změnu přidělených čísel, vytváří to nutně pochybnosti o transparentnosti a férovosti losování (body 34 a 35 rozsudku ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2013). Na těchto závěrech, které byly vysloveny v rozsudku ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2013, NSS setrval i ve svých následujících rozhodnutích.

[12] Krajský soud tedy správně přihlédl k rozsudku ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2013. S ohledem na následnou konstantní judikaturu, jež z tohoto rozsudku vychází (např. rozsudky NSS ze dne 18. 7. 2018, čj. 6 As 59/2018-75, ze dne 16. 8. 2018, čj. 10 As 81/2018-97, ze dne 20. 6. 2019, čj. 5 As 191/2018-32, ze dne 21. 10. 2019, čj. 1 As 78/2019-66, ze dne 14. 11. 2019, čj. 6 Afs 142/2019-53, ze dne 11. 6. 2020, čj. 7 Afs 22/2019-43, a ze dne 25. 6. 2020, čj. 7 Afs 24/2019-44), nevidí ani NSS žádný důvod, pro který by se měl od závěrů v něm vyslovených odchýlit.

[13] NSS proto i nadále setrvává na výkladu § 61 odst. 4 a 5 zákona o veřejných zakázkách, ve znění do 31. 3. 2012, podle kterého uvedené ustanovení upravuje následující podmínky pro omezení počtu zájemců losováním: 1) soulad se zásadami uvedenými v § 6 zákona o veřejných zakázkách; 2) losování prostřednictvím mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení; 3) účast notáře, který osvědčuje průběh losování; 4) právo všech zájemců, jichž se losování týká, účastnit se losování; 5) písemné vyrozumění o termínu losování nejméně 5 dnů před losováním; 6) umožnění zájemcům reálně zkontrolovat před zahájením losování zařízení a prostředky sloužící k losování (rozsudek ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2013, bod 25).

[14] Podle § 6 zákona o veřejných zakázkách byl zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat mimo jiné zásadu transparentnosti. Tuto zásadu vysvětlil NSS v rozsudku ze dne 15. 9. 2010, čj. 1 Afs 45/2010-159, č. 2189/2011 Sb. NSS, *Karlovarská losovačka*, který krajský soud rovněž cituje. Podle tohoto rozsudku je podmínkou dodržení zásady transparentnosti „*průběh zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný. [...] Porušení zásady transparentnosti nastává nezávisle na tom, zda se podaří prokázat konkrétní porušení některé konkrétní zákonné povinnosti. Tyto úvahy platí tím spíše v případě, kdy se přistoupí k losování, protože losování je úkon ze své povahy nepřezkoumatelný*“ (*Karlovarská losovačka*, bod 44). Shodně uvedl NSS v rozsudku ze dne 20. 6. 2012, čj. 7 Afs 31/2012-55, č. 2714/2012 Sb. NSS, že „*[p]osouzení transparentnosti losování v žádném případě nespočívá v dokazování, zda došlo při losování k manipulaci či nikoliv. Pro porušení zásady transparentnosti postačí, že okolnosti případu vzbuzují odůvodněnou pochybnost o férovosti průběhu losování. K tomu může dojít i v případě, že k žádné manipulaci nedošlo. [...] pochybnosti mohou vzejít i z pouhé neschopnosti působit navenek při losování férově*“.

[15] I NSS je tedy podobně jako správní orgány a krajský soud přesvědčen, že se stěžovatel dopustil správního deliktu postupem, kterým odmítl provést před samotným losováním změnu přidělených čísel jednotlivým zájemcům. Takové počínání dle NSS vzbuzuje pochybnosti o transparentnosti výběrového řízení. Na tomto místě je vhodné zdůraznit rozdíl mezi „transparentností“ a „faktickým porušením pravidel - manipulací výběrového řízení (losování)“. V případě daného správního deliktu vůbec nemusí dojít k faktické manipulaci výběrového řízení (losování), postačí vznik pochybností o jeho transparentnosti. Rozsáhlá argumentace stěžovatele, kterou ve skutečnosti napadá žalovaného za to, že mu neprokázal skutečnou manipulaci s losováním, se tedy míjí s podstatou nyní projednávaného správního deliktu.

[16] Převážná část argumentace stěžovatele v kasační stížnosti představuje pouhou polemiku se závěry rozsudku ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2013 a související judikaturou, jakož i se samotnou normativní povahou zásady transparentnosti. Těmto námitkám nemůže NSS přisvědčit. Zásada transparentnosti je totiž nedílnou součástí nejenom vnitrostátního práva veřejných zakázek, ale je též jedním ze základních principů práva EU v této oblasti (více viz rozsudek ve věci *Karlovarská losovačka*, body 40 a násl., a analýza práva EU tam rozvedená).

[17] Stejně tak NSS nemohl přisvědčit ani stížnostní argumentaci, podle níž je zásada transparentnosti vágní a stěžovatel nikdo předem neřekl, že má vyhovět obdobným návrhům v průběhu zadávacího řízení. Jak NSS již vysvětlil v dřívější judikatuře, pokud snad má kdokoliv za to, že „zákon má kazuisticky vyjmenovat všechny případy, na které dopadá porušení zásady transparentnosti, je zřejmé, že požaduje něco nemožného. Pojem „zásada transparentnosti“ spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů; jejich definování obecně v právních předpisech pro jejich povahu samu nemusí být vhodné, dokonce ani možné. To platí tím spíše o právních zásadách, jejichž obecnost a abstraktnost je již samotným klasifikačním znakem právních zásad jako specifického druhu právních pravidel“ (viz rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1 Afs 45/2010).

[18] Nepříléhavá je též argumentace stěžovatele zprávou o zkoušce zařízení u Elektrotechnického zkušebního ústavu (EZÚ) v Praze ze dne 10. 3. 2011. Takováto zpráva sice svědčí o funkčnosti a technických vlastnostech losovacího zařízení k datu zkoušky, ale nic nevyovídá o stavu losovacího zařízení ke dni losování a o samotném procesu losování. Na tom nic nemůže změnit ani neporušená plomba na zařízení (srov. rozsudky NSS ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2013 a sp. zn. 10 As 81/2018). Blíže k tomu odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, bod 86. Obdobně NSS konstatoval ve věci sp. zn. 6 As 59/2018, bod 34, že přezkoušení „losovacího zařízení EZÚ s určitým časovým odstupem po losování (zapříčiněným nutností dopravit zařízení k EZÚ), tedy následnou kontrolu losovacího zařízení třetí osobou, nelze stavět na roveň kontrole, kterou mají právo vykonat samotní zájemci bezprostředně před losováním (§ 61 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách)“. NSS k tomu jen dodává, že stěžovatel tu opětovně směšuje argumentaci, že zařízení fungovalo ve skutečnosti bezchybně, na straně jedné, a otázku, jak se mohla poctivost losování jevit navenek třetím osobám (jak bylo losování transparentní), na straně druhé.

[19] Stejně tak na věci nic nemění ani to, že se losování účastnila notárka. Účast notáře ani následné vyhotovení notářského zápisu neosvědčuje zákonnost a bezchybnost zadávacího procesu. Notářský zápis jako veřejná listina zakládá jen vyvratitelnou domněnku pravdivosti toho, co je touto listinou osvědčeno. Notářský zápis směřuje k osvědčení určité posloupnosti faktů, nikoliv k zákonnosti a bezvadnosti těchto faktů (srov. např. rozsudky NSS ve věcech sp. zn. 1 Afs 64/2013 a sp. zn. 10 As 81/2018).

[20] Stěžovatel dále předkládá rozsáhlou argumentaci, že i kdyby snad na místě připustil přecíslování, založilo by to jen jiné porušení principu transparentnosti losování. Ani tento

pokračování

jeho názor není správný, protože náhodné přecíslování zájemců přímo před losováním je naopak tím nejlepším způsobem zajištění transparentnosti losování (srov. obdobně opět rozsudky NSS ve věcech sp. zn. 1 Afs 64/2013 a sp. zn. 10 As 81/2018).

[21] Jistě ani sám stěžovatel nezpochybňuje, že je nutno trvat na tom, aby každé obdobné losování bylo co nejčistší a nejtransparentnější. V projednávané věci přitom stěžovateli nikdo žádnou obdobnou nezákonnost nepřičítá. Po stěžovateli ovšem bylo možno spravedlivě požadovat, aby učinil všechny kroky snižující případné spekulace o machinacích při losování, tj. zajistil jeho transparentnost. Pokud tak stěžovatel neučinil, nemůže být překvapen, že musí čelit zákonným důsledkům svého jednání (viz rozsudek NSS ve věci sp. zn. 10 As 81/2018).

III. B. *Legitimní očekávání a údajná ustálená praxe ve prospěch stěžovatele*

[22] Podle názoru NSS se krajský soud dostatečně a přesvědčivě vypořádal také s námitkou legitimního očekávání. Krajský soud podrobně vypořádal dosavadní rozhodovací praxi žalovaného, zhodnotil ji a vysvětlil, proč jednotlivá rozhodnutí, z nichž stěžovatel dovozoval, že jedná v souladu se zákonem, nemohla jeho legitimní očekávání založit (srov. bod 93 a násl. rozsudku krajského soudu). NSS se s jeho závěry ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje (srov. shodně též rozsudek ve věci sp. zn. 6 As 59/2018).

[23] Nad rámec tam uvedeného NSS konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti dovozuje, že by nemohl být za své jednání postižen, pokud v okamžiku jednání nebyl již za srovnatelné jednání postižen někdo jiný. S takovým názorem ovšem souhlasit nelze. Vždy zde totiž bude ve vztahu ke každému zákonnému ustanovení někdy první rozhodnutí, které má do jisté míry právo dotvářející povahu, zejména ve vztahu k ustanovením obecným, jako jsou normy aplikované v nynější věci. Takovéto „první“, či snad „precedentní“ rozhodnutí ovšem není retroaktivním trestáním, nýbrž rozhodnutím interpretujícím normu, která je svou povahou nezbytně obecná. Ani skutečnost, že žalovaný nějaké jiné subjekty za srovnatelné jednání nepostihl, neznamená, že automaticky nemůže postihnout již nikoho. Neexistuje žádný právní systém, kde by soudy, tím méně pak správní orgány, rozhodovaly naprosto jednotně a bez jakýchkoliv proměn rozhodovací praxe (v podrobnostech viz rozsudek NSS sp. zn. 10 As 81/2018).

III. C. *K námitce vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a ke tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu*

[24] Stěžovatel dále namítá celou řadu procesních vad postupu žalovaného, která mu znemožnila účinnou obranu ve správním řízení.

[25] Ohledně provedení notářského zápisu jako rozhodujícího důkazu NSS a neprovedení jiných důkazů NSS odkazuje na příslušné pasáže rozsudku krajského soudu. Nejprve NSS zdůrazňuje, že vzhledem k tomu, že rozhodné skutečnosti o průběhu losování jsou osvědčeny notářským zápisem, je nutné je považovat za prokázané. Notářský zápis jako veřejná listina zakládá vyvratitelnou domněnku pravdivosti toho, co je touto listinou osvědčeno (§ 134 o. s. ř.). Notářský zápis vypracovaný podle § 79 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), pouze zaznamenává, jaké skutečnosti se v průběhu losování za přítomnosti notáře udály, nemůže však poskytovat závazné právní hodnocení tohoto skutkového stavu, ani osvědčovat, že se skutečnosti udály v souladu se zákonem. Skutečnost, že o průběhu losování byl sepsán notářský zápis, proto bez dalšího neznamená, že losování proběhlo řádně a v souladu se zásadou transparentnosti ve smyslu § 6 zákona o veřejných zakázkách (viz např. rozsudek NSS

ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2013). Provedení důkazů, kterých se nyní stěžovatel domáhá (např. svědecký výslechů zástupců společnosti VE-ZAK CZ a CENTADOR, zprávy o zkoušce atd.), by tedy na rozhodnutí v této věci nemohlo mít sebemenší vliv, neboť všechny stěžovatelem označené důkazy směřují k objasnění toho, zda se během losování dopustil skutečně nezákonné manipulace. Jak již ale NSS uvedl, tato otázka není předmětem tohoto řízení. Porušení zásady transparentnosti znamená především to, že v zadavatelském postupu jsou shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Skutečnost, že fakticky nebylo se zakázkou manipulováno, je již pro hodnocení porušení zásady transparentnosti bez významu (k tomu blíže srov. rozsudky ve věci sp. zn. 1 Afs 45/2010 a sp. zn. 10 As 81/2018).

[26] Nelze ani přehlédnout, že návrhy na provedení dalších důkazů formuloval stěžovatel jen zcela obecně a vágně konstatováním, že je možné, že nějaká podstatná okolnost v notářském zápisu chybí. Notářský zápis dle stěžovatele nemusel zachytit vše podstatné, co se během losování stalo. NSS v tomto směru plně odkazuje na rozsudek krajského soudu, dle něhož sama skutečnost, že notářský zápis doslovně nezaznamenává přímou řeč přítomných osob či učiněných projevů zadavatele, zástupců a přítomných zájemců, neznamená, že by notářský zápis neobsahoval všechny nezbytné informace, o které se žalovaný mohl ve svých závěrech opřít. Pokud by obsah notářského zápisu byl vyvrácen či podstatně korigován, byl by postup stěžovatele jako zadavatele v této části nepřezkoumatelný, jelikož by v souvislosti s losováním nebyl k dispozici řádně pořízený notářský zápis, který by osvědčil všechny skutečnosti. Už tato skutečnost by působila netransparentně z hlediska průběhu losování veřejné zakázky, a to také proto, že by materiálně nebyla splněna jedna z podmínek § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, který stanoví, že losování provede veřejný zadavatel za účasti notáře, který osvědčuje průběh losování. NSS s těmito závěry plně souhlasí a dodává, že pokud by snad stěžovatel vysvětloval nepřecíslování nějakými argumenty, které by se z nějakého důvodu nedostaly do notářského zápisu, bylo by to samo o sobě porušením § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, stejně jako porušením principu transparentnosti (srov. rozsudek NSS ve věci sp. zn. 10 As 81/2018).

[27] Obdobně v rozsudku ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2013, týkajícím se srovnatelné kauzy, NSS zdůraznil, že pro porušení zásady transparentnosti losování postačí, že okolnosti případu vzbuzují odůvodněnou pochybnost o férovosti průběhu losování. Tvrzení takových okolností přitom může mít i formu proklamace podezření, neboť pochybnosti zpravidla není možné doložit konkrétními důkazy. Není totiž nutné prokázat, že opravdu došlo ke konkrétnímu porušení určité povinnosti zadavatele (např. k manipulaci při losování) (srov. též rozsudek NSS ve věci sp. zn. 10 As 81/2018).

[28] Dle stěžovatele žalovaný pochybil, neboť dokazoval tiskovým prohlášením Elektrotechnického zkušebního ústavu, jež však nebylo součástí správního spisu a k němuž se stěžovatel neměl možnost vyjádřit. Již krajský soud se však pokoušel stěžovateli vysvětlit, že odkaz na toto prohlášení se v odůvodnění rozhodnutí žalovaného objevuje formou citace rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-109. Správní orgán přitom může čerpat určitá fakta ze soudních rozhodnutí nebo soudních spisů; může se dle jejich povahy jednat o skutečnosti správnímu orgánu známé z jeho úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Takovéto skutečnosti se nedokazují, důležité však je, aby jejich uplatnění nebylo pro účastníky řízení objektivně překvapivé (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129, č. 2038/2010 Sb. NSS). NSS se v tomto zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu, že odkaz na uvedený rozsudek krajského soudu čj. 62 Af 61/2012-109 nemohl být pro stěžovatele objektivně nijak překvapivý, neboť tento

pokračování

rozsudek byl uveden již v oznámení o zahájení správního řízení, včetně informací, které se vztahují k prohlášení (viz opět rozsudek NSS ve věci sp. zn. 10 As 81/2018).

[29] V otázce sporného nenařízení ústního jednání NSS shodně s krajským soudem dospěl k názoru, že žalovaný nepochybil, pokud ústní jednání nenařídil. Ustanovení § 15 odst. 1 správního řádu stanoví, že řízení je zásadně vedeno písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevyklučuje povaha věci. Ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu stanoví, že správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Po zhodnocení okolností má NSS za to, že s ohledem na povahu rozhodných důkazů, které byly vesměs listinné povahy, nebyly pro nařízení ústního jednání žádné důvody. V detailech lze opět odkázat na napadený rozsudek a rozsudky NSS ve věcech sp. zn. 6 As 59/2018 a sp. zn. 10 As 81/2018.

[30] K namítaným krátkým procesním lhůtám NSS opět ve shodě s krajským soudem konstatuje, že lhůty stanovené žalovaným v usnesení ze dne 12. 11. 2014 (lhůta pro učinění návrhů a vyjádření stanoviska stanovená na 5 dnů ode dne doručení usnesení a lhůta pro vyjádření k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu stanovená na 10 dnů ode dne doručení usnesení) nebyly nepřiměřeně krátké a stěžovateli neznemožnily procesní obranu. V podrobnostech NSS odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu, protože bližší argumenty k jeho hodnocení stěžovatel ani v kasační stížnosti nevznáší. Za takový argument totiž nelze považovat postesk, že mu byly stanoveny lhůty v řádu několika dnů, ale žalovaný přitom vydává rozhodnutí i více než po roce po zahájení řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2020

Ondřej Mrákota v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Hronová